

CHAPTER One

“Good morning, Ellie! Aga mo, ah. Baka bago mag-alas-nueve pa pumunta dito si Adam.” Iniabot ng weekend manager ng *Vincent and Theo's Garden Café and Art Space* na si Ate Judy ang isang tray. “Pero alam na niyang gusto mo siyang makausap. Between nine and eleven lang daw kasi may inaasahan siyang grupo na imi-meet for lunch.”

Humigpit ang hawak niya sa tray. Two hours? She's been given two hours to meet and talk to Adam when she couldn't even imagine spending a whole minute with him! Hanggang sa sandaling ito ay hindi pa rin siya handa! “Okay, thanks, Ate! Plano ko kasing mag-relax muna at i-enjoy 'tong bagong breakfast buffet n'yo. Baka himatayin ako sa kaba

kung gutom ako mamaya.”

Natawa si Ate Judy. “Huwag kang kabahan, mabait siya. Alam niyang regular ka dito at sa tingin ko, papayag siya sa ire-request mo.” Tinapik nito ang braso niya.

Noong isang buwan lang nagsimulang mag-offer ng weekend breakfast buffet sa *Vincent and Theo's*, pero halos okupado na ang mga mesa sa loob at labas ng garden café and gallery, na nasa isang malawak na gated property sa Marikina Heights. Totoong suki si Ellie, dahil simula nang madiskubre niya iyon over one year ago ay halos linggo-linggo na siyang tumatambay at kumakain doon.

The quiet, semi-secluded place had also become her sanctuary. Sa sobrang hectic at toxic ng trabaho niya bilang isa sa mga PR officers at PA sa isa sa nangungunang modelling agency sa bansa kaya sinisiguro niyang naglalaan ng oras para sa pagrelax kahit ilang oras lang kada linggo para hindi siya ma-burn out. Ito ang unang beses na nasa *Vincent and Theo's* siya na may iba siyang pakay, at noong Miyerkules pa ay kabado na siya.

Noong Miyerkules, ka-meeting niya ang team mula sa *Glam* magazine, at ang kaibigan niya since college na si Allison Montreal, na ilang taon nang namamayagpag bilang modelo, entrepreneur, muse ng mga fashion photographers at rock stars, at ‘It girl’ extraordinaire. May nakahanda nang concept para

sa cover at fashion editorial ang *Glam* team, pero dahil kilala sa industriya ang pagiging hands-on ni Allison sa bawat ginagawa ay ito rin kadalasan ang mas nasusunod.

“I love the concept. I haven’t done that before, right?” Bumaling sa kanya si Ally, falsies and all.

Umiling siya. “Nope. You amidst all sorts of visual art pieces. Cool.” Tumingin siya sa mga taga-Glam. “May venue na kayo?”

Nagkatinginan ang tatlong representatives ng magazine. “We’re thinking, sa College of Fine Arts ng UP or UST? Like, we’ll get students to—”

“Mang-iistorbo pa tayo ng klase, gan’on?” Nangunot ang noo ni Ally. “Matrabaho pa ang paghingi ng permit or schedule, so... Nope.” She shook her head, then her eyes lit up. “I actually have a venue in mind. How about a gallery?”

“Karamihan ng malalaking gallery na nakausap namin, hindi puwede within the month. We need one we can use for at least six hours,” paliwanag ng isa sa mga taga-Glam.

“How about this gallery café place you like, Ellie? ’Yung laging nasa Instagram mo? ’Yung nasa Marikina ba ’yun? How come you haven’t brought me there, anyway?” Ally arched a brow as she turned to her.

Ellie rolled her eyes. “Ilang beses kitang niyaya, pero kung di tinatamad bumangon, may hang-over ka naman. O nasa beach.” Ilang sandaling pinag-isipan

niya ang sinabi nito. “The place is called Vincent and Theo’s, a garden café and art gallery. They mostly feature the poor artists na walang formal training pero magagaling. ’Yung mga naglalako sa kalye? Sa Vincent and Theo’s dinadala para sure na mabenta. It’s a nice place with lots of trees and greens and—What?” salubong ang mga kilay na tanong niya kay Ally at sa mga taga-Glam.

Napangisi ang kanyang kaibigan. “You’re a regular, so obviously, the owners of the place would recognize you when you ask if their place can be rented for a photoshoot. Mas kakausapin ka nila dahil suki ka d’un, so... Go, Ellie! Kaya mo na ba silang makausap by this weekend para within the month ay makapag-shoot na tayo?”

And that’s the story of why she’s here, still nervous and uncertain. Sa kaba ay kuha na lang siya nang kuha ng pagkain sa breakfast buffet. Namalayan na lang niyang puno na ang tray niya nang mag-offer ang isang nanay na staff doon na tulungan siyang magdala.

“Kaya ’ko na, Ate.” Ngumiti siya sa babae bago napangiwi nang mapansin kung gaano karami ang pagkain. “Shit, ang dami!”

Natawa ito. “Naku, ineng, kailangang ubusin mo ’yan!” Iginala nito ang tingin sa dining hall. “Wala nang mesa dito at wala na ding bakante sa labas. Sa likod ka na lang, may dalawang table pa d’un. Ikaw

'yung ka-meeting ni Adam, di ba? D'un ka na lang para madali ka niyang makita."

"Ate, sandali, hindi ba bawal d'un?" Namumuti na ang mga kamay niyang may hawak sa tray.

"Doon talaga niya kinakausap ang mga ka-meeting niya. Huwag kang mag-alala!" Iginiya na siya ng babae sa hallway papunta sa back porch. May dalawang pang-apatang mesa sa kanan, at dalawang magkaharap na benches sa kaliwa. Pinili niya ang mesang nasa sulok, at huminga nang malalim bago naupo.

This was going to be the longest morning of her life.

Hindi takot sa tao si Ellie. Wala siyang problema sa public speaking. Nagawa na niyang makipag-usap sa mga artista, politiko, diplomat at business tycoons na nakikilala sa samu't saring event ng agency o kapag kasama ni Ally. Talking to a café gallery owner, a supposed ordinary citizen should be easy.

If only she could call Adam ordinary, or if her feelings for him were. Madalas niyang nakikita ito sa malayuan, at pinakamalapit na yata ang one meter at muntik na siyang himatayin noon. Not once had they spoken a word to each other, but she already heard him speak, and man, the things his voice did to her! Hindi siya nito kilala, pero sa ilang beses na nagkasalubong ang mga tingin nila—kung saan literal yatang tumigil ang oras, no joke—ay bahagya

itong ngumiti, habang madalas yata ay nakanganga lang siya.

She only knew bits about him and his life through the hardworking, brilliant artists and staff he employed at *Vincent and Theo's*—but they were already enough for anyone to tell he's no ordinary man. Add to that the fact that he was devastatingly gorgeous.

To say that she was attracted to Adam was an understatement, and quite superficial. She more than liked him. She adored him. Maybe she's in love... at wala siyang balak aksyunan kung anuman ang nararamdaman niya. Inilagay na niya ito sa kategoryang 'unreachable' at 'taken' kahit alam niyang wala itong girlfriend. At patuloy siyang pumupunta rito sa *Vincent and Theo's* hindi para magpa-cute kay Adam kundi para eventually ay maging immune na rito. Magsasawa rin siguro si Ellie sa binata. Or maybe not.

Kontento na siya sa tahimik niyang buhay pagkatapos, kailangan niyang kausapin ngayon si Adam? Kailangan niyang pigilan ang sariling huwag himatayin kapag lumapit na ito sa kanya, huwag mag-hyperventilate pag nagsalita na ito, huwag matunaw kapag tiningnan o nginitian na siya nito.

May nakaka-gets ba sa nararamdaman niya? Ayaw niya itong lubusang makilala, o makausap man lang! She knew she'd never get enough, she

knew she'd want—

“More tea?”

More tea? Shit, may nagsalita ba? Niyuko ni Ellie ang tray na isang piraso ng French toast at kalahating strawberry pancake na lang ang natitira. Naubos na ang lahat? *Sino ba iyon?*

That person standing on her left with a steaming teapot?

Oh, my God! Ayokong tumingala, baka siya na ito. Shit!

Pero may bumabara na sa lalamunan niya, at wala siyang choice kundi kunin ang isang cup. Ubos na nga pala ang laman ng dala niyang pot ng tsaa.

“Let me.” And someone’s big, rough, warm hand took the cup from her shaky, limp grasp. Their fingers touched, her heart jumped, her throat constricted and she started choking...

No! Naman, eh!

“Ayos ka lang? Can you breathe? Do you need me to do a *Heimlich* on you?”

Shit, nakakahiya! Baka mawalan na siya ng malay kung gagawin nito ang *Heimlich* maneuver sa kanya! Itinaas niya ang isang kamay. “P-penge na lang ng tea...”

“Oh, okay. Shit, I’m sorry, here.” He gently pressed the rim of the cup to her lips as he lightly patted her back.

“Ano... Kaya ko na,” she gasped as she held

the cup with both hands. Nagawa pa niyang mag-thumbs up habang inuubos ang tsaa, habang mabilis na kinuha naman ng lalaki—ni Adam—ang isang baso ng tubig mula sa kabilang mesa. Noon niya napansing may tray rin ng pinakainan doon.

Kay Adam ba 'yun? How long has he been sitting there?

“Here, it’s not cold. I think it’s better than the tea.”

Hindi siya tumitingin kay Adam nang kunin ang baso ng tubig, na inisang lagok niya. Noon lang umayos ang pakiramdam niya.

“Grabe, akala ko mamamatay na ’ko. Cause of death: katakawan.” Tumingin siya sa kausap. *OMG!* Nakatingin siya kay Adam, na nakatingin at nakangiti rin sa kanya. *Oh, shit! Anyway, what to say?* “T-thank you,” pumiyok pa siya. Huminga siya nang malalim. “Uhm... bad for your business din pag na-deads ako dito.”

He chuckled. Nagsalubong ang mga kilay ni Ellie, gusto niya itong pigilan sa pagtawa.

Good Lord, he's laughing at me and I still find it sexy!

“Bilib pa naman sana ’ko sa ’yo dahil ang lakas at ang dami mong kumain,” he grinned.

Stop smiling, you jerk! “May natira pa.” She pointed at the toast and pancake.

‘Hmm... maybe you’ll need those since you still have to talk to me.’ Iniabot nito ang kamay. “Adam

De Marco. You're Ellie, right?"

Hinawakan niya ang kamay nito. "Ellie Cornejo." At agad ding binitawan iyon.

Adam took the chair opposite hers. Ipinatong din nito sa mesa ang teapot na dala. "My tea and me," he smiled. "Are you okay now? Order anything you like, it's on me."

Napakurap ang dalaga. *Damn, this is real! I am really about to talk to this man!* Pero, ano na ba'ng itsura ko? "Uh, A-Adam?"

"Yeah?" Umangat ng bahagya ang isang kilay nito.

God, stop looking so damn hot in everything you do! She took another deep breath. "Puwedeng pa-CR muna? Please?"

Saktong anim na minuto sa ladies' rest room ng *Vincent and Theo's* si Ellie, na inubos ni Ellie sa pagtu-toothbrush, paghihilamos, kaunting makeup, pagsusuklay at yoga breathing exercises para makalma ang kanyang sistema. Walang silbi ang plano niyang pagre-relax at paghahanda para sa paghaharap nila ni Adam. Tinalo siya ng walang kontrol na paglalakbay ng maligalig at praning niyang imahinasyon.

Bakit kasi ang aga nitong pumunta sa *Vincent and Theo's*? Excited ba itong makita siya?

Right, Elisha, dream on! Eight fifteen pa lang!

How long had he been watching her eat? Wala pa mandin siyang finesse kapag kumain. May tendency siyang mag-make face habang nagmumuni-muni. Pagkakatiwalaan pa ba siya ni Adam gayong nakita na siya nitong mukhang ewan?

Argh, bahala na! Dumerecho siya ng tayo, sinipat-sipat ang bawat anggulo niya bago nag-spray ng baby cologne. By the time she stepped out into the hallway that led to the back porch, she felt so much better.

Pero profile pa lang ni Adam ang nakita niya paglabas ay inabandona agad siya ni *Confidence*. Nagkakarerera na ang pulso at puso niya habang palapit, at bago pa siya tuluyang maupo ay parang magha-hyperventilate uli siya.

Walang halong exaggeration. Ganoon talaga ang epekto sa kanya ng binata, na mula sa pagbabasa sa nakabukas na laptop ay ibinaling ang atensyon sa kanya. Mas na-magnify tuloy ang almond-shaped deep-set eyes nito na kakaiba ang kulay sa suot na salamin, at natulala na lang siya roon.

Oh, he's wearing glasses!

“Better?” nakangiting tanong nito bago inalis ang salamin sa mata.

Put those glasses back! Masyadong intense ang tingin mo kapag wala!

But Adam had already completely removed his

glasses and lowered it so he could wipe the lenses with the hem of his white shirt. Parang mas gusto na lang niyang dumukwang sa mesa para mas makita ang ginagawa nito. Was he lifting enough of his shirt to clean his glasses with? Kita kaya ang abs nito?

Shit, landi mo, Elisha! Napayuko siya at nakagat ang labi.

“What was that for?”

Napaangat uli siya ng tingin. “A-ano ’yon?”

“Yung ganito...” Adam bit his lower lip. Then he smiled, his eyes both questioning and teasing.

Napanganga lang ang dalaga, ilang saglit na hindi alam ang sasabihin. He noticed? Bakit ba kasi ito tumitingin? “Wala ’yon.” She pursed her lips.

“May naalala ka bigla? Anticipating something, maybe?”

“Adam, shut up.” Agad niyang natakpan ang labi. “Oh, I’m sorry.”

“Are you biting your lip behind your hand?” His eyes were twinkling now.

He’s teasing? Talaga? Nagpi-flirt ba kami ng lagay na ’to? Adam, landiin mo pa ’ko, dali! anang maarteng bahagi ng isipan niya.

Uh, wait, maybe not. Kagat ang dila at pigil ang ngiting ibinaba ni Ellie ang kamay sa mesa. “I’m not.” Pero nagprotesta yata ang facial muscles niya. Nag-iinit na rin ang mga pisngi niya.

Nagningning ang mga mata ng kaharap niya. “Si

Adam ka ba talaga? O kakambal niya?”

Bahagyang kumunot ang noo nito. “Kakambal? Ako at ang younger sis ko lang ang anak ng parents ko. May ine-expect kang iba?”

“Hindi ka ganito kapag napagkikita kita tuwing pumupunta ako dito. Mukha kang seryoso lagi. You don’t smile much!” hindi na napigilang sabi niya, sabay buntung-hininga.

“Are you disappointed?” He crossed his arms on the table and looked at her, seemingly confused.

“Yes... no!” Nahampas na niya ang mesa sa frustration. “Adam naman, eh!”

“But I smile at you pag nandito ka.”

Minasdan niya ito, kasabay ang tila pagtalon ng puso niya. “What?” So hindi niya imahinasyon bilang dakilang feelingera na nginingitian siya nito dati pa? Napansin talaga siya ni Adam? So what?

“Ellie, you’ve been coming here regularly for a year. Kilala ka na ng staff ko. Binibigyan mo pa kami ng matinding publicity dahil sa mga posts mo sa *IG*. Mas madami ka pang fans kesa official account namin—”

“Wait, pina-follow mo ’ko sa *IG*? Through the *Vincent and Theo* account?” Hindi niya namonitor kung sino-sino ang followers niya. She had almost thirty-five thousand!

“That, and my personal account.”

Tumaas ang isang kilay niya. “Ano’ng username

mo?"

Ngiti lang ang isinagot nito. "Is that why you're here?"

Are you flirting with me, Adam? She sighed. "Fine, may kailangan ako. I represent *Oriental Media Group*, the publishers of *Glam* magazine, which has a readership in Southeast Asia, Japan, Korea and Australia, and *Exo Models* where I work for as a publicist, and Allison Herrera, who's a good friend and also my immediate boss. You may *Google* all of them and me, Elisha Cornejo, if you want to check if we're legit."

"I know you enough to remember your face and give the police an accurate description in case you turn out to be a fraud." Hindi nawawala ang kislap sa mga mata ni Adam. "As a representative of all those you mentioned, ano ang magagawa ko at ng *Vincent and Theo's*?" He leaned forward, ready to listen more.

Isang ruler na lang yata ang layo ng mukha nito sa kanya at kahit medyo relaxed na si Ellie, parang threat pa rin ang pagkakalapit nilang ito sa katinuan niya. And she could smell him—fresh na bagong ligong guwapo. Parang ang lambot din ng medyo kulot nitong buhok. Parang gusto niyang i-trace ng daliri ang stubbles nito. Parang gusto niya rin itong i-kiss...

Ugh! Focus, Ellie, focus! Mahirap pero kayanin mo!

“Adam,” she took a deep breath.

“Yes?” Hindi natitinag ang tingin nito sa kanya.

Will you marry me? “I have an offer you can’t refuse...”

CHAPTER Two

“Nice one, Ellie! Kapag ikaw talaga ang humawak sa mga ganito, mabilis at walang aberya lagi,” nakangiting sabi ng isa sa mga stylists ng *Exo* na si Taz, sabay upo sa kaliwa niya. Quarter to twelve pa lang, pero nakakatatlong series of shots na sila. Dalawang series na lang at tapos na.

“Teh, alam mong allergic ako sa hassle, kaya pinaplan ko down to the last detail.” Ngumiti at nagpasalanat siya sa staff na nag-serve ng lunch niya. Tumingin siya sa dalawang magkatabing mahahabang mesa sa isang gilid ng dining hall para i-check kung nasilbihan na rin ang mga taga-*Glam* at ang labing-isang artists na kasali sa photoshoot. Nagsisimula na ring kumain ang mga ito. Pagtingin niya sa hallway ay palabas na roon si Ally na na

nag-alis muna ng makeup at nagpalit ng mas komportableng damit.

Agad niya itong ipinaghila ng upuan. “Kain na.”

“Oh, wow, this looks so good!” Excited na kumuha ito ng isang slice ng vegetarian pizza bago inilabas ang cellphone. Nag-selfie muna si Ally habang nakabuka ang bibig malapit sa pizza bago tuluyang kumagat doon. “Yum!” she said as she tapped on her phone. Tiyak na ipino-post na nito ang picture sa mga social media accounts nito, pagkatapos ay ise-send din sa boyfriend nitong NASA national soccer team at kasalukuyang NASA isang outreach program sa Northern Mindanao.

“Speaking of yummy, mukhang delicious din ang may-ari nito, ha. Lume-level kung hindi man mas guwapo kay Papa Arkin.” Ang half-English, half-Filipino soccer player boyfriend of ten months ni Ally na si Arkin ang tinutukoy ni Taz—probably her favorite in the long, diverse list of men that got involved with the beautiful Allison Herrera.

“May mas guwapo pa kay Arkin ko?” Umangat ang isang perfectly arched brow ni Ally. “Impossible ‘yan.” Umiling ito bago sumubo ng ravioli.

“Sabagay, masyadong pormal at dignified ‘yung—Oh, there he is. ’Yung naka-blue. Shucks, parang ang bango at linis ni koya!” mahina pero kinikilig na sabi ni Taz, na nakatingin sa counter.

Sabay pa silang napatingin din ni Ally, na abala

na sa pagkain ng garlic Parmesan buffalo wings. Gaya niya ay malakas din itong kumain pero hindi agad nadadagdagan ang timbang.

“Hmm... he’s cute,” tumatangu-tangong komento ni Ally. “Parang iyong tipo ng prof na magiging crush ng mga girls sa klase. Guwapo naman.” Tumingin ito kay Ellie. “Mukhang seryoso. Hindi ka ba nahirapang kausapin siya? Hindi ka inantok? He kinda seems boring. Ang kulit mo pa naman.”

Boring? Si Adam? Maybe serious-looking, a bit mysterious, but the man was far from boring. Buhay na buhay nga ang dugo at internal organs niya last week habang kausap ito. He might look serious now in that crisp blue button-down shirt still neatly tucked in coal grey slacks that fit perfectly and clung to his tight butt...

Eyes up, Ellie!

Okay, he might look serious as he talked to three of his staff, but there was warmth and fondness on that face and the older women he’s with were all smiing.

“Okay siya. I wouldn’t call him boring. Mabait at accommodating siya at hindi niya ako pinahirapan. Tinanong lang niya ang details ’tapos ipinaliwanag din niya ’yung terms niya. He’s cool, actually,” poker-faced na saad niya habang kumakain ng pizza. *And again, he’s far from boring! That man had me gripping the edge of my seat last Saturday!*

At naalala niya ang pag-uusap nila nang araw na iyon...

"And what offer is that, Miss Corleone, I mean, Cornejo?" nangingislap ang mga matang tanong nito, referring to the character in The Godfather movies.

So she told him about the photoshoot, the concept, at kung paanong matutulungan niyon hindi lang ang Vincent and Theo's kundi pati ang mga artists nila. Free promotion bukod sa tiyak na bibilhin din ang obrang mai-feature sa fashion spread at maging ang mga gagawin ng mga ito on the spot sa araw ng photoshoot.

Adam was as excited as she was, but more for the opportunity to help the struggling artists. Wala siya noong magpunta ang glam team sa venue para tingnan ang Vincent and Theo's, but she heard he's been very helpful. Hindi na rin ito humingi pa ng dagdag na bayad bukod sa rentang katumbas ng maaaring mabawas sa kita ng café gallery habang ongoing ang photoshoot.

He wasn't around to welcome them earlier at six thirty when they all arrived, but his staff did a great job. Nasa isang maagang meeting daw kasi ito sa Makati at tanghali pa ang balik. Maging ang mga artists na ipinasundo pa ni Adam ay mababait, madaling kausap at all praises sa may-ari ng Vincent and Theo's.

In those couple of hours she spent with him a

week ago—Adam unknowingly managed to make her fall for him more, but she refused to accept or acknowledge it. Kahit pa kabaligtaran iyon ng totoo niyang nararamdaman kanina pa nang dumating ito.

She stood beside the art director checking the shots while Ally did her thing in the main gallery when he arrived at eleven. May kausap noon sa cellphone si Adam habang naglalakad, pero kumaway at ngumiti ito nang mapadaan sa gallery.

He looked like he was really happy to see her and that just instantly made her all warm and tingly and she hated it.

Utang na loob, safe crush nga, eh. Bawal ma-in love nang todo! Wala ring alam si Ally tungkol dito dahil baka gawan pa niya ng paraan na magkalapit sila ni Adam.

Sila ni Adam. Grabe, stressful siguro iyon!

“Ellie, hoy! Hello!” Ally poked her cheek with a finger.

Napakurap siya. “What?”

“Nagliwaliw na naman ’yang diwa mo, teh! S’abi na kasing tigilan na ang pagda-drugs, bad ’yun!” Sinundan pa iyon ni Taz ng tawa.

“Hayop ka, Baltazar! Anong drugs? May naisip lang ako—” *Oh, shit!* Pinagdikit niya ang mga labi bago niyuko ang natitira sa slice niya ng caramel cheesecake.

“Ano’ng iniisip mo? O sino? ’Yung ex mong

wannabe model at trying-hard na rockstar na may baliw at chakang mga fans? Nagkita kayo recently? Kung anu-ano na naman ang sinabi?” Uminit agad ang ulo ni Allison na nang tingnan niya ay pinagkikiskis ang tinidor at steak knife. Kahit mukhang handa na itong pumatay ay ang ganda pa rin.

At hindi alam ni Ellie kung matatawa dahil doon o maiiyak dahil sa concern at protectiveness nito. Ally's personal life might be a bit of a mess most times, but she's one of those people anybody would love to have as a friend.

Alam din niyang hanggang ngayon ay nagi-guilty pa rin ang babae dahil ito ang nagpakilala sa kanya sa ex-boyfriend niyang si Louis, who turned out to be a first-class asshole. The relationship lasted for a year, and it's been over for more than two years now pero traumatized pa rin siya.

At ayaw na iyong isipin ni Ellie dahil hindi naman ang pangit na iyon ang dahilan ng pagka-spaced out niya kanina in the first place. “Bakit ko iiisipin ang amoeba na ’yon? Ibaba mo nga ’yan.”

“Then what’s going on? Bakit ka tulala? Umaatake ba migraine mo?”

Ellie sighed. She opted to lie instead. “Yes, iniisip ko ’yung aurora borealis sa Iceland at meteor shower sa Scotland para ma-distract at hindi mawala ’yung atensyon ko sa masakit. Hindi ko puwedeng indahin

ang migraine ngayon. Hanggang alas cuatro pa tayo dito.” Tiningnan niya ang oras sa wristwatch. “At dahil tapos na kayong kumain, go get ready na ulit. Tatapusin ko lang itong dessert. Shoo!”

Ilang sandaling minasdan lang siya nina Taz at Ally bago sabay nang nagpunta ng restroom. Tinapos na niya ang dessert bago nagpunta sa front garden na isine-set up na para sa susunod na concept. Ally Herrera as a Victorian era heroine sitting in the garden waiting for her lover. Nagsisimula na ring bumalik sa puwesto ang mga pintor para gawan ng kani-kanyang rendition ang magaganap na photoshoot.

Everything looked good. Nakita niyang bumalik na sa tent para sa makeup at wardrobe sina Ally at Taz. Siya naman ang pumunta sa restroom para mag-freshen up. Paglabas niya after five minutes ay mas relaxed at hindi na gaanong maingay sa café gallery. Nasa labas na kasi ang mga taga-*Glam* at *Exo* at doon na gaganapin ang huling dalawang series of shots nila. Pumuwesto siya sa doorframe ng main entrance at sumandal doon.

“Everything okay?”

Napasinghap siya bago bumaling sa kanan. Adam stood there in light grey shirt and faded blue jeans, that as usual, seemed to worship his tall, lean frame. Mukha at amoy bagong ligo na naman ang buwisit. Hudas talaga. Masama ang ugali. Walang

konsiderasyon.

Yes, she's calling him all the horrible names and things she could think of. Another way to save herself. Adam was a good-for-nothing son of a gun. He's a jerk. A prick. Bastard. Sira-ulot ito. Walang silbi—

“Ellie? You okay?” Tinapik nito ang braso niya.

“Pangit ka!” she blurted out and immediately caught herself.

Adam blinked twice. Surprised? Confused? He paled a little as he took a step away. Parang natakor ito na nagtaka na hindi alam ang sasabihin.

Good job, Ellie! Ang sama mo talaga! “I.. I’m sorry?”

“I’m sorry!”

Sabay pa nila iyong sinabi. She bit her lip. “Hindi ka pangit, Adam. Sorry, nagulat lang ako.”

His lips curved into an amused smile as color went back to his face. “Don’t be sorry. Narinig ko na ’yan. Nagulat lang din akong marinig sa iyo.” Relieved na bumuntung-hininga ito.

“May tumawag sa iyo ng pangit?” curious na tanong niya.

“Yung mga pamangkin ko sa pinsan when they don’t have their way. Mga toddlers pag nagtantrums. Suddenly, everyone is ugly or smelly when they don’t get another piece of chocolate or another hour of *Barney*.” Natatawang napailing ito.

Napangiwi ang dalaga. “Sorry, kung anu-ano talaga ang nasasabi ko pag nagugulat.”

“Okay lang. I’m not offended.”

“Hindi ka pangit.”

“I don’t mind if people think I am,” he smiled.

Stop smiling! “And to answer your question, yes. Everything’s good. Ang bait ng staff mo at nina ate at kuya.” Tumingin siya sa mga artists na abala sa pag-sketch at pagpipinta.

“We should all thank you. Ang laking bagay nito sa *Vincent and Theo’s* at sa mga ine-exhibit namin.”

“Hindi ko idea na dito mag-shoot. Si Ally ang nag-suggest.” Tumingin siya sa kung saan nakapuwesto si Ally na mukhang diyosa sa empire cut Victorian dress nito.

“Pero hindi niya maiisipang i-suggest iyon kung hindi niya nakita ang mga pictures mo sa *IG*.” Sa kanya pa rin nakatingin si Adam.

Nag-iinit na ang mga pisngi ni Ellie. Kinakabahan na naman siya. Gusto na niyang iwan ang katabi o paalisin ito. It was so much better when she used to just watch him from afar, when he didn’t know who she was, when they hadn’t said anything to each other. Mas gusto niya iyon, may boundaries. Mas safe, mas relaxed siya. Mas kontento.

Ngayon? Kahit ayaw niyang mag-assume o kiligin ay nasi-stress siya sa mga posibilidad! Now, she couldn’t get enough of Adam. It’s not welcome.

It's frightening.

Ipinako niya ang atensyon kay Ally. "Ang ganda niya, di ba? Bagay talaga sa kanya 'yung mga period costumes. O 'yung tipong anghel o diyosa."

Sumulyap lang si Adam sa kaibigan niya bago tumingin uli sa kanya. "How long have you been friends?"

She sighed. "Twelve years. Since first year college. Naging seatmate ko siya sa isang subject and we just clicked. Magkaiba ang mga barkada namin noon, pero naging close pa din kami. Ewan ko ba, marami kaming differences at ang daming beses na naming nag-away, but we're still here. Siguro dahil pareho kami ng birthday? Maybe we're like twins that way." Mahina siyang natawa. "Definitely fraternal twins. Ako 'yung kakambal na kinulang sa nutrition at baka mabagal ang development noong ipinagbubuntis pa, kaya kinapos sa height at ganda."

"Iyon ang pinaniniwalaan mo?"

Napatingin siya ulit sa kausap, na nangungunot ang noo. "Huh? Ang alin?"

He sighed. "Wala akong nakikitang kapos o kulang sa iyo. Height? Same as my mother and sister. Just right. You're not —"

"Adam, stop. Gets ko. Sige, hindi ko na ookrayin ang sarili ko. Thanks." Ibinalik ni Ellie ang tingin kay Ally. Kung sasabihin ni Adam na maganda siya, ayaw na niyang marinig. Siguro nagiging inconsiderate

at assuming siya masyado, pero ayaw rin niyang matuwa at umasa masyado.

Dapat siyang maglagay ng distansya. Kinailangan lang naman niyang lapitan at kausapin si Adam dahil sa pabor na ito. Pagkatapos ng araw na ito, tapos na rin dapat ang ugnayan nila, kung anuman ito. Siguro nagiging accommodating lang ang lalaki, pero sobra na ito at bakit sa kanya lang?

She had to do something. *Vincent and Theo's* had been her safe, happy place for a year now at wala siyang balak na iwasan ang lugar dahil lang na-in love siya nang tuluyan sa guwapo, charming at sweet na may-ari nito.

“You don’t take compliments well, don’t you?” mahinang komento ni Adam.

Hindi siya kumibo. Tutok lang ang atensyon niya kay Ally, na napatingin sa gawi niya at umangat ang isang kilay. She just rolled her eyes.

“Sorry if... if I might be creeping you out with the things I say. Hindi kasi ako madalas na—”

“It’s okay. Distracted lang ako, Adam.” Bahagya niya itong nginitian. Nakonsyensya agad siya dahil sa nakitang lungkot at pag-aalala sa mga mata nito. *Sorry, but I’m a jaded, f*cked up mess who’s just too damn scared to even let myself appreciate you that much.*

Napayuko siya bago huminga nang malalim. “Kailangan ko na yatang bumalik sa set, Adam.”

Sumulyap siya sa katabi, at magaan na hinawakan ito sa braso. “Thank you,” mahinang paalam niya bago halos tumakbo papunta sa grupo ng mga taga-Glam.

Hindi na siya muling tumingin kay Adam. Hindi na rin niya ito nakita nang muli silang magpaalam bago mag-alas-cuatro. Ibinilin na lang niya sa staff nito ang pasasalamat.

Babalik pa naman ako dito, Adam. Pero gaya pa rin ng dati. Walang kailangang magbago kahit magkakilala na tayo. Hanggang doon lang, please?

Magkakilala. Nothing more. More would be too much.

CHAPTER Three

Ally, it's not my thing. Please, please, iba na lang ang isama mo. Okay lang ako sa mga party, pero hindi ko talaga like pag kailangang magayos. Please..."

"Elisha, live a little! We'll both be twenty-eight in a few months! Tantanan mo 'ko sa mga di mo kaya na 'yan." Ally held out the sparkly black tutu dress. "Come on, isukat mo muna 'to para malaman natin kung may dapat ipa-alter."

"How about Arkin? Magkasama kayo over the weekend, bakit hindi na lang siya? Game naman siya sa lahat."

"He's busy," simpleng sagot ng kaibigan na tumalikod para maghalungkat sa mga paper bag na galing sa mga fashion houses na sponsor nito.

Naroon sila sa townhouse ng babae sa *Valle Verde* sa Pasig at doon siya matutulog para hindi na lang sila maghintayan kinabukasan papunta sa maagang photoshoot sa Taguig.

“Busy? Arkin is never too busy for you, Ally. At hindi ba wala silang naka-schedule na games for the whole month dahil bakasyon muna nila? Bakit hindi siya ang yayain mo?”

Bumuntung-hininga ito. “Magkasama na kaming nag-weekend sa Boracay ’tapos this Friday na naman?” Dinala nito sa kama ang dalawang klase ng boots. “Alin dito ang mas bagay sa dress mo?”

Matamang minasdan niya ito. “May problema ba kayo ni Arkin?”

Umiling si Ally. “Wala. We’re good.”

Tumaas ang isang kilay niya. “May problema ka?”

Nangunot ang noo nito. “Bakit ako agad ang may problema?”

“Dahil siguro one decade na tayong nag-uusap ng ganito?” She sighed, then raised both hands. “Fine, do you think he’s cheating? Nakukulangan ka ba sa oras na ibinibigay niya sa iyo? Was he ever abusive? Sa tingin mo ba, may kulang?”

“No, no, big no...maybe?” Ally winced. “Ewan ko.”

“Teh, pang-ilan na ’to? Hindi puwedeng hindi mo alam!”

“Parang mas okay kami as friends.” Napayuko ito.

“After almost a year of being together, ngayon mo naramdaman ’yan?” incredulous na tanong ni Ellie.

Sa loob ng halos isang dekada, pang-fifteen na si Arkin sa naging boyfriend ni Ally. Pangatlo ito sa pinaka-nagtagal. Her first lasted for a year, and it ended when the guy migrated to Canada. Her fourth, at twenty-two, lasted for a year and three months, at nagtapos dahil tinanggihan ni Ally ang alok na kasal ng lalaki. The rest lasted between three to seven months, at hindi nababakante ang kaibigan niya.

Ally practically jumped from one relationship to another, with at most two or three months interval. Si Ellie ang napapagod para rito, na kapag sinasabihan niyang magpahinga muna sa pakikipagrelasyon ay binabalikan siya ng: *“What if he’s the one? Paano kung siya na pala ang hinahanap at kailangan ko, pakakawalan ko ba ’yung chance dahil kailangan kong magpahinga? I don’t want to have regrets because I refused to try, Ellie.”*

Try and try she did. And apparently, even with a seemingly good guy like Arkin, Ally was still not satisfied. “Did you break up over the weekend?”

Umiling ito. “No, we had fun.”

“Makikipag-break ka ba kay Arkin? Plano mo na?”

“Hindi ko pa alam.”

Helpless na minasdlang niya ang kaibigan. Kahit ilang beses nang nangyari ang usapang ito,

minsan ay hindi pa rin niya alam ang sasabihin. Ally had a tendency to be sensitive and stubborn, and at times refused to admit she'd been wrong.

“Alright, sige na. I’ll be your twisted black swan this Friday at the *Metro Art Gala*. Pero mag-promise ka na pag-iisipan mo nang matindi ’yang status n’yo ni Arkin at kakausapin mo siya agad whatever your decision is.”

Nagliwanag ang mukha ni Ally. “Promise, gagawin ko talaga.”

“At kung sakaling makikipag-break ka, kailangan magpalipas ka muna ng at least three or four months bago ka humanap ng bago.”

“Three or four months? What if I meet—”

“Even if you meet someone, Ally. Kung gusto ka talaga, hihintayin ka. A man who waits is also more worthy of you,” matigas na pahayag niya.

Ilang saglit na minasdan siya ni Ally bago resigned na tumango. “Fine. Sige. Go! Tingnan natin.”

“Gawin mo,” giit niya.

Her friend just rolled her eyeballs in response. Pagkatapos ay ipinasukat na nito sa kanya ang tutu dress, na sakto lang sa katawan niya at wala nang kailangang i-alter.

Two nights after, they’re making heads turn at the *Metro Art Gala*. Or rather, just Ally. Para sa karamihan ng naroon ay isa lang siyang prop o

accessory ng sikat na modelo at entrepreneur. Allison Herrera looked exquisite in her all-white tutu dress and lace-up ballet flats. Mukha na sana itong anghel o fairy kung hindi lang sa dramatic makeup nito. Huge, smoky cat eyes, blood red lips and perfectly tousled curly hair completed her strange ensemble.

Mas bagay ang makeup nito sa black tutu dress at lace-up high-heeled boots ni Ellie, pero siya ang nilagyan ng makeup na pang-anghel o fairy. Her short hair was brushed up and strewn with tiny flowers and glitters. *Chiaroscuro* daw sila—light against dark, white against black, night against day. Nakita raw ni Ally ang concept sa isang French fashion magazine at naisip na bagay sa kanilang dalawa.

Satisfied naman siya sa resulta, at kahit paano ay na-enjoy ang party. Every other year lang ginaganap ang *Metro Art Gala* na isang charity event na ang kadalasang beneficiaries ay mga art scholars at art education sa mga bata. Strictly by invitation ang event, na karamihan ay mga Who's Who sa entertainment, fashion, art, politics at high society.

May exhibit at auctions, at bawat naiimbitahan ay sponsored ng mga kompanyang siyang nagbibigay ng mga donasyon na in exchange ay nakakakuha ng free promotion dahil napi-feature sa print at broadcast media ang event.

The guests, composed mostly of known art

patrons, were there to own some of the finest art pieces being exhibited. She knew Ally was after a particular glass and metal sculpture, na kapareho raw ng nakita nito noong isang taon sa isang museum sa London. Her friend wasn't much of an art connoisseur like her but she had an eye for beauty. And Allison Herrera planned to take home that coveted art piece that night.

"Oh, my God! Ayun siya! Look!" Kumapit sa braso niya ang kanyang kaibigan.

"Ang alin?" kunot-noong tanong niya.

"Yung dream sculpture ko. That one!" Hinila siya nito palapit pa sa stage sa gitna ng ballroom kung saan naka-display ang mga sculptures. Allison pointed to the one that's probably two feet tall, perched on an ornate wood pedestal. It was a woman in mid jump, with her long dress and hair flowing and her arms raised. It looked stunning.

Lumapit pa sila para mas mapagmasdan ang obrang ayon sa description sa ibaba ng pedestal niyon ay gawa sa polished metal and glass. Ellie squinted to see the details, only to feel her heart skip a beat as her eyes caught something, or someone looking right at her, across from where she stood.

Dumerecho siya ng tayo, kumurap nang ilang beses dahil pakiramdam niya ay nagkamali lang siya, but no, walang nagbago sa nakikita niya. He's really there.

Adam...

And he was smiling tentatively at her. Parang humihingi pa ito ng permiso kung puwede siyang tingnan o ngitian.

He mouthed, “Hi!” with a smile and those sparkling eyes and she thought he was more exquisite than most of the art in that ballroom. The man was a freaking masterpiece.

And he was now looking at her as if she was his muse.

Nakatingin lang din siya sa lalaki, hindi alam ang sasabihin.

“Ellie, let’s get something to eat na. The cocktails look good! Let’s go!”

Nagulat pa siya nang hilahin muli ni Ally, at nagpatangay siya habang halos hindi inaalnis ang tingin kay Adam na sana talaga ay hindi totoong naroon at produkto lang ng imahinasyon niya.

Matapos ang photoshoot sa *Vincent and Theo’s* almost a month ago ay patuloy pa ring tumatambay roon si Ellie every weekend, pero simula rin noong huli nilang pagkikita ay hindi niya muling naabutan doon si Adam. Narinig na lang niya sa usapan ng staff na nasa New York ito para dumalo sa graduation ceremonies ng kapatid nito na nagtapos ng master’s degree sa *Columbia University*.

Hindi siya namamatikmata lang kanina. Narito

talaga si Adam bilang isa sa mga exhibitors at bilang representative ng mga beneficiary na kinabibilangan ng mga anak ng mga artists na tinutulungan nito. Everyone's eyes were on him when he was called on stage to discuss the pieces he had on exhibit. Mukhang bagong gupit ito at clean-shaven pa, at marami agad ang na-curious dito. Even Ally wasn't immune to his charms now.

"Sya 'yung may-ari ng *Vincent and Theo's*, right? He seems cool pala. Not as boring as I thought," komento ng babae bago inubos ang laman ng champagne flute. "DJ Sasha is spinning tonight! Tara! Myka and Evie are here, too! Come on, the dance floor needs the ballerinas!"

Ellie rolled her eyes. Tipsy na si Ally at nasa mood na para sa sayawan, kahit hindi ito sanay sumayaw. "Ikaw muna, ang sakit ng paa ko! Kumikirot pag inihahakbang ko." Napangiwi siya nang subukang tumayo. She wanted to let loose and have fun, but her shoes were killing her.

"Aww, poor baby! Gusto mo palit tayo ng shoes?" halatang na-guilty agad na alok nito.

"Okay ka lang? Size six ako, size nine ka. Gusto mong magkasakitan tayo pareho?" Marahang itinulak na niya ang kaibigan. "Go, sige na. Have fun! Dito lang ako. Senyas ka if you need anything."

"Okay, babe!" And Ally danced her way back to her fellow models, who were now having fun on the

party floor. The music was an electric mix of songs from the late 80s to the recent dance hits and Ellie was so tempted to just abandon her killer boots with pointy heels. Kaya lang ay masakit na rin talaga ang mga binti niya at mas gusto niyang maupo at manood na lang.

“Why are you not dancing with your friends?”

Napasinghap siya bago sapo ang dibdib na bumaling sa kaliwa. Adam stood there with a bottle of cold water in his hand, a disarming smile on his lips and curiosity in his eyes.

“I hate you...” she took a deep breath. Then focused her attention back on the dance floor.

Bakit sobrang guwapo at ang bango ng katabi niya ngayon?

Bakit hindi pa rin siya gumagawa ng excuse para malayasan ito?

“Kumusta ka na, Ellie? I haven’t seen you in awhile.”

She sighed. “I’m good. Nagpupunta pa rin ako sa *Vincent and Theo’s*. Ikaw yata ang wala d’un lately.”

“Right,” he chuckled. “I was out of the country for a few weeks. Spent time with my sister.”

“Yeah, I heard.” Hindi niya inaalnis ang tingin sa mga nagsasayaw.

“You heard? You were looking for me, then?” He sounded hopeful.

Napalunok siya bago umiling. “No, literal na

narinig ko lang sa usapan ng staff mo.”

“Oh, okay...” Ilang sandaling nag-alangan si Adam bago, “Ellie, may I know what’s wrong?”

Napakurap siya, pero pinanindigan ang hindi pagtingin sa katabi. Bakit ba ang duwag niya? “What? Nothing’s wrong, Adam.” *It's not you, it's me. That's cliché but that's exactly the way it is.* Nao-overwhelm ako sa nararamdaman ko, kinakabahan ako na nandito ka, at ayoko nito. *Nangyari na ito dati, napagdaanan ko na at alam ko na ang puwedeng mangyari. I'm sorry.*

“Then, why won’t you look at me?”

Hindi siya kumibo.

“May nagawa o nasabi ba ako na hindi maganda? Are you mad at me or something?”

Tahimik na umiling lang siya. Narinig niyang bumuntung-hininga ang binata. *Give it up, Adam. Just leave. I'm not worth it. Not even as a friend if that's your intention. Dahil nagtatraydor na 'ko sa iyo as we speak.*

“Dance with me, then? Kung talagang hindi ka galit.”

Hindi alam ng dalaga kung tawa o hagulgol ang tunog na lumabas sa bibig niya sa sinabi nito. There were tears in her eyes just the same. If she weren’t so jaded and messed up and scared, she’d be pulling Adam to the dance floor.

But she couldn’t even look at him. “I’m sorry,”

basag ang boses na sabi niya bago suminghot at huminga nang malalim.

“A-are you crying? Shit!” Bago pa siya nakasagot ay nahila na ni Adam ang upuan niya para magkaharap sila nito. “What’s wrong?”

*Me! I'm a f*cking mess!* “Yung paa ko, masakit,” sa halip ay tugon niya. At least, totoo pa rin.

Napatingin ito sa sapatos niya. “Shit, pamatay pala ’yang suot mo. Why don’t you take it off?”

“Inalis ko kanina sa CR, pero masakit pa rin talaga pag inihahakbang. Hindi naman sprained. Masakit lang talaga.”

“Man, you need to take it off. There’s a Japanese general store here somewhere, baka may tsinelas sila o shoes na hindi parusa sa paa.” Tumayo ito. “I’ll go out and buy you a pair. Alisin mo na ’yang boots mo.”

Sa wakas ay tiningnan na niya si Adam. *Why is he being so nice?* “No! Huwag na. Uuwi na rin naman kami ni Ally by midnight. Huwag ka nang mag-abala. Please.”

Ilang segundong minasdang siya ng lalaki bago ito marahang tumango. “What can I do to make you feel better then?”

Leave, maybe? “Adam...”

“I can dance for you.” His eyes twinkled when a somewhat familiar intro to a song came on.

“Are you... Lasing ka ba?” di-makapaniwalang tanong niya.

"A glass of white wine and two bottles of water," he winked.

Oh, God! He began moving to the song. Shit, he can dance!

"Alam mo 'to? Tinugtog 'to n'ung prom night namin and we all danced to it."

And he began dancing, his entire body moving perfectly to the funky beat and it was somewhat awkward and adorable and sexy at the same time. "Oh, my God!"

"Right about now, the funk soul brother, Check it out now..." he began singing along as he walked backwards, still dancing.

Until he was on the edge of the dance floor, blending with the rest of the crowd who were now following the steps through a huge video projected above the DJ's booth.

Adam stood out, though. Tall and lean and heartstoppingly gorgeous, he was geeky and sensual at the same time. Everyone else were having fun, but his body was turned to hers and throughout the whole song, he really just danced for her.

Naman, Adam, bakit ka ganyan? Parang gusto na niyang maglupasay sa frustration.

Nang matapos ang kanta, iiiiwas na sana ni Ellie ang tingin, pero nakita niyang nag-double thumbs-up si Adam na tila tinatanong kung okay lang siya. Tango lang ang isinagot niya bago niyuko ang dalang

clutch at kinuha ang cellphone. Pag-angat muli niya ng tingin ay wala na ito, at noon lang talaga siya nakahinga nang maluwag.

Soon, Ally and her model friends joined her on the table and they chatted for awhile. Kumuha pa ng tig-iisang baso ng inumin ang mga ito bago bumalik sa dance floor.

It's almost eleven now and she was feeling pathetic by the minute. Niyuko niya ang sapatos at sinimulang alisin iyon. Hatinggabi pa ang bilin nila sa kinontratang *Uber* driver, pero hindi na yata kaya ng mga paa niyang tumagal ng isa pang oras sa mapagparusang boots na ito. She undid the laces, pulled her feet from its restricting confines until they're free. Ngalay at makirot pa rin ang pakiramdam pero hindi na kasing-sakit.

"Oh, good you got rid of them! Eto naman ang isuot mo."

A pair of fluffy panda bedroom slippers were being held in front of her. *What the...?* Pagtingala niya ay nakitang nasa tabi niya muli si Adam, dala ang panda slippers at paper bag ng isang kilalang chain ng Japanese general store.

"Eto na ang pinakakomportableng nakita ko at bagay pa sa suot mo," he smiled, then bent to put the slippers on the floor. Kinuha nito ang nahubad niyang boots at iyon ang inilagay sa paper bag.

Naiiyak na si Ellie sa inis at frustration. Ano ang

ptoblema ng lalaking ito? Why was he being too much of the person she'd love to be with but couldn't because she's just so damn scared that it's not real?

"Better? Masakit pa?" Adam straightened up and placed the paper bag beside her chair.

"Better. Hindi na gaanong masakit." She bit her lower lip to prevent a sob from escaping. Huminga siya nang malalim. "Magkano'ng utang ko sa 'yo?"

Nangunot ang noo nito. "Utang? Wala."

"Adam, magkano 'tong panda?" Binuksan niya ang clutch at kinuha ang wallet.

"Ellie, really. It's yours. Huwag mo nang bayaran." Napailing ito. "Do you need anything?" Tumingin ito sa mesa. "Something to drink?"

Umiling din siya. "No." Napabuga siya ng hangin. "No more from you, Adam." She jerked her chin and met his eyes.

He blinked. "What?"

Self-preservation ang tawag dito. Nag-iingat lang ako. "I mean, naa-appreciate ko 'to, Adam. Thank you, really. Pero sana ito na ang huli na may gagawin ka para sa 'kin," mahinang sabi niya bago tumayo. "Sorry. Excuse me, kailangan kong pumunta sa rest room." Walang ngiting tinalikuran na niya ang lalaki, kumakabog ang dibdib habang patakpong tinungo ang ladies' room.

After minutes of calming herself and getting rid of all her makeup, Ellie was back at her table, feeling

worse than the second she left Adam. Nasa kabilang bahagi na ito ng ballroom, nakaupo sa bar at parang malayo ang iniisip kahit nakamasid sa dance floor. When a new song came on, she saw Ally approach him. Mukhang niyayaya nitong sumayaw si Adam. Bahagya siyang natawa.

Good luck, girl.

But he got off the bar stool and followed Ally to the dance floor. Mayamaya lang ay tila tinuturuan ito ng babae ng steps. Natawa na siya dahil mukhang ewan talagang sumayaw ang kaibigan niya. Pero ilang sandali lang ay si Adam naman ang may itinuturong steps sa kaibigan niya, na pinagtawanan muna nito bago sumunod. Soon enough, Adam and Ally were having some sort of a dance-off and people cheered them on.

At unti-unti ring nawawala ang ngiti ni Ellie habang mas nagiging obvious sa paglipas ng segundo kung gaanong... *Oh, hell, no.* She swallowed as she kept her eyes on the pair. They now danced so close to each other and they looked so good together. Who would have thought? Noong isang buwan lang ay boring ang tingin ni Ally kay Adam. Kanina lang ay nasa kanya ang atensyon ng kasayaw ngayon ng kaibigan niya. So, ano ang problema?

Hindi ba ito ang gusto niyang mangyari? Not exactly this, but she pushed him away earlier, so bakit siya nasasaktan ngayon?